

Arrest

nr. 274 950 van 1 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2022 om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 maart 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 23 maart 2022 om internationale bescherming.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 13 januari 2022 in Spanje asiel had aangevraagd. Op 29 april 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse overheden die op 9 mei 2022 in toepassing van artikel 18.1, b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 20 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nummer 276 462. Vervolgens wordt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevraagd, bij wege van voorlopige maatregelen, de versnelde behandeling te bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging. Bij arrest nr. 274 949 van 1 juli 2022 van de Raad wordt deze vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en wordt de vordering tot schorsing verworpen.

1.2. Op 21 juni 2022 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

(…)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje, op basis van het Dublinakkoord van 09.05.2022, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 30.05.2022, met een termijn van 10 dagen.

Op 03.06.2022 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.05.2022. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 21.06.2022 geen andere elementen aan.

De Spaanse instanties stemden op 09.05.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening

604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Spanje een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen ziekte te hebben. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.05.2022. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 21.06.2022 geen andere elementen aan. Hij herhaalt dat hij geen partner, kinderen of familie in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene heeft op 20.05.2022 een beslissing tot weigering van verblijf gekregen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij hem opgedragen wordt zich binnen de 10 dagen aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten. Tot op heden heeft de betrokkene geen stappen ondernomen om zijn vertrek voor te bereiden. Hij verleent aldus geen medewerking aan zijn overdracht naar Spanje.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 20.05.2022 die hem betekend werd op 30.05.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht dd. 21.06.2022 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Spanje, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 21 juni 2022 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn overbrenging naar Spanje en dat een gedwongen repatriëring naar Spanje dus nakend is en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 28 van de verordening nr. 604/2013 van de Dublin III-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretische toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de volgende elementen:

“5.3. Het huidig asielbeleid in Spanje faalt.

-5.3.1. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Spanje dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissingen poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“(…)”

-5.3.2. Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

‘(…)’

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

‘(…)’

De Dienst Vreemdelingenzaken baseerde zich in haar bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) op het recente AIDA rapport om tot deze conclusies te komen. De verzoeker kan het evident niet eens zijn met deze motivering.

-5.3.3. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat het AIDA- rapport waar naar verwezen wordt, stelt dat de persoon die om internationale bescherming zoekt in Spanje, toegang heeft tot rechtsbijstand en gezondheidszorg en vermeldt het rapport ook dat er geen structurele tekortkomingen zijn of slechte omstandigheden in het onthaal- en opvangvoorzieningen zijn.

Echter is er sinds enige tijd een grote influx bezig in Spanje van vluchtelingen en migranten.

Spanje vangt sinds de aanvang van de asielcrisis in 2015 meer vluchtelingen en migranten op dan Italië en Griekenland.

Vooraf de Spaanse enclaves Melilla en Ceuta werden in mei 2021 overspoeld door migranten, en het enige antwoord van de Spaanse autoriteiten, is het sturen van militaire troepen om de migranten tegen te houden:

“(…)”²

Uit de cijfers van het IOM blijkt dat in 2021 alleen al 815 mensen het leven lieten in de Mediterrane zee.³ Dat ook blijkt dat in 2021, het aantal migranten dat de dood vond bij de oversteek naar Spanje, verdubbeld is ten opzichte van 2020!⁴

Deze tendensen doen zich ook verder voort in 2022, blijkt uit een overzicht van EUROMED Rights:

“(…)”⁵

Hieruit blijkt aldus overduidelijk dat Spanje het hoofd dient te bieden aan een stroom vluchtelingen en migranten, die enkel maar in stijgende lijn gaat, zonder dat Spanje deze crisis het hoofd kan bieden.

Ook uit het statistieken overzicht van UNHCR toont aan dat in 2021 bijna 122.000 vluchtelingen en migranten aankwamen in Spanje, na Italië, de hotspot in Europa waar vluchtelingen.⁶

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de informatie, waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan deze vluchtelingenstromen die nog steeds de kusten van Spanje overspoelen. Ook uit het 2020/21 Amnesty International Rapport blijkt de problematiek van de opvang van asielzoekers en migranten in Spanje en voornamelijk de problemen bij de overgang tussen Ceuta/Melilla naar Spanje: “(...)”⁷

Uit de hierboven geciteerde bronnen moge duidelijk blijken dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschetst!

5.4. Met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje

Verder motiveert de tegenpartij dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

-5.4.1. Geen toegang tot het opvangnetwerk in Spanje

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Dublin-terugkeerders wel degelijk toegang hebben tot de opvangmogelijkheden in Spanje, zij zich hiervoor niet baseert op een volledige lezing van het reeds hierboven vermelde AIDA rapport:

“(...)”⁸

Hoewel verwerende partij ook melding maakt van de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof dat oordeelde dat personen die terugkeerden onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet uitgesloten mogen worden van het opvangnetwerk, wenst de verzoeker op te merken dat deze uitspraak enkel geleid heeft tot het opstarten van richtlijnen hieromtrent door de bevoegde instanties, doch dat dit helemaal geen garantie voor verzoeker impliceert dat hij recht zal hebben op opvang bij terugkeer, zoals blijkt uit hetgeen hierna besproken.

-5.4.2. Verzoekende partij wenst verder op te merken, dat in ditzelfde AIDA- rapport, ook het volgende te lezen staat omtrent deze richtlijnen:

“(...)”⁹

Het AIDA report van 2021, update 2022 maakt nog steeds melding dat bepaalde verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Spanje onder de Dublin Verordening, nog steeds geen garantie hebben dat zij zullen opgevangen worden door het netwerk in Spanje.

Opnieuw stelt verzoekende partij vast, dat hij geen enkele zekerheid van de Spaanse autoriteiten heeft dat hij toegang zal krijgen tot het opvangnetwerk.

-5.4.3. Het is dan ook maar de vraag in welke situatie de verzoeker zal terechtkomen bij een terugname door Spanje.

-5.4.4. Verzoeker wenst dan ook te verwijzen naar het Human Rights World Report 2021 waaruit blijkt dat Spanje nog steeds niet de nodige garanties en waarborgen kan geven betreffende de opvang van asielzoekers en migranten:

“(...)”¹⁰

Verzoeker naar zo'n precare situatie terugsturen, is een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft aldus geen enkele garantie dat zij bij een terugkeer naar Spanje, niet naar Melilla en zo verder naar Marokko, zal uitgewezen worden.

-5.4.5. Er dient dus te worden opgemerkt dat in de hierboven vermeldde rapporten en berichtgevingen verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielpprocedure en / of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (zie het artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

Verzoeker werpt met de verwijzing naar de hierboven geciteerde bronnen, een heel ander licht op de zaak.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA- rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

-5.4.6. Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk.

-5.4.6.1. Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers, gezien in de context van de grote toestroom van vluchtelingen in Spanje.

De grote toestroom van vluchtelingen in Spanje heeft er mede voor gezorgd dat de Spaanse overheid actueel voorstellen aan het uitwerken is om de huidige asielwetgeving in Spanje te verstrengen.

De huidige voorstellen baren verschillende organisaties zorgen, zo ook het ECRE, dat op 21/02/2020 een mededeling de wereld instuurde:

“(…)”¹¹

Er is geen enkele garantie dat verzoeker in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Spanje, wel in tegendeel.

Zo blijft nog steeds dat Spanje vluchtelingen en migranten die toekomen via de Spaanse enclaves, zoals Melilla en Ceuta, gedwongen worden tegengehouden door de Spaanse autoriteiten en worden teruggestuurd naar Marokko:

“(…)”¹²

Dat verzoeker aldus een gegronde vrees heeft op repatriëring en de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet garanderen dat dit niet zal gebeuren.

-5.4.6.1. Verzoeker heeft absoluut geen garantie dat, gelet op deze nieuwe ontwikkelingen, hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag wel degelijk behandeld zal worden, en hij niet gewoon prompt naar de Spaans- Marokkaanse grens zal gestuurd worden.

Het feit dat de verzoeker zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt maakt, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wel degelijk een omstandigheid uit die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest.

5.7. Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met het artikel 3 van het E.V.R.M.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Nu Spanje de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Spanje.

5.8. Verzoekende partij wenst verder nog op te merken dat hij niet akkoord kon gaan met de verplichting om een verklaring tot medewerking te ondertekenen, zoals hem werd meegegeven bij de bestreden beslissing.

De verzoeker kon het formulier echter niet ondertekenen gelet op het feit dat hij niet akkoord gaat met een overdracht naar Spanje en heeft een verzoekschrift tot annulatie- en schorsing van de bijlage 26quater, ingediend op 03/06/2022.

Hiervoor heeft hij een termijn van 30 dagen.

Deze procedure is nog steeds hangende en gekend onder rolnummer 276.462 en een zittingsdatum is nog niet bepaald.

Verzoekende partij heeft echter bij vorm van schrijven van zijn advocate, telkens zijn adres doorgegeven waar hij verbleef.

Verzoeker heeft dan ook een eerste maal zijn adres doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 31/05/2022 en dit per mail:

“(…)”

(zie bijlage, stuk 2)

Verzoeker dacht evenwel dat gelet op zijn bijlage 26quater, hij reeds onmiddellijk het opvangcentrum diende te verlaten, mede waarom hij op datum van 08/06/2022 zijn volgend adres kenbaar heeft gemaakt:

“(…)”

(zie stuk 3)

Toen later evenwel bleek dat de verzoekende partij nog geen Dublin toewijzing van Fedasil had verkregen en nog steeds recht had op materiële opvang in het opvangcentrum te Lommel, is hij dan ook teruggekeerd naar het opvangcentrum.

Opnieuw heeft verzoekende partij dit laten weten aan DVZ, bij schrijven dd. 11/06/2022:

“(…)”

(zie stuk 4)

Tot op het moment van arrestatie had verzoekende partij nog geen Dublin

toewijzing van Fedasil ontvangen en had hij recht op in het opvangcentrum te blijven.

Meer zelfs. Verzoeker verkrijgt plots op datum van 23/06/2022 een Dublin toewijzing van Fedasil, nadat hij aldus reeds opgepakt werd en overgebracht naar een gesloten centrum.

(zie stuk 5)

Verzoekende partij heeft ook nooit van verwerende partij een uitnodiging van ICAM verkregen, ter bespreking van zijn overdracht naar Spanje!

Deze dienst werd in oktober 2021 in het leven geroepen als alternatief voor detentie.¹³

De ICAM-dienst heeft ook een Cel Dublin, waarbij verzoekers die in een Dublin procedure zitten, uitgenodigd worden voor een gesprek, ter bespreking van de overdracht naar hun betrokken lidstaat. (zie stuk 6)

Verzoeker heeft nooit dergelijke uitnodiging ontvangen! Verzoekende partij kan aldus geenszins verweten worden dat hij niet heeft meegewerkt aan zijn overdracht naar de betrokken lidstaat.

Zijn toenmalige sociaal assistent bevestigt dat ook.

(zie stuk 7)

De verzoeker kan dus geenszins beschouwd worden als ondergedoken, noch dat hij zijn medewerking niet heeft getoond.

Verzoekende partij wenst vervolgens te verwijzen naar artikel 28 van de Dublin III Verordening.

Artikel 28 luidt als volgt:

“(…)”

(vetgedrukt- eigen toevoeging)

Verzoeker is formeel.

Niemand mag worden vastgehouden enkel om de loutere reden dat hij onderworpen is aan de procedures vervat in de Dublin III Verordening.

Dat dit in casu absoluut het geval is.

Nergens uit de besteden beslissing of het administratief dossier blijkt enige aanwijzing te zijn dat verzoekende partij zich zou onttrekken aan de autoriteiten in het kader van zijn Dublin procedure en dat er aldus enig significant risico op onderduiken zou zijn.

De verzoeker verkreeg een bijlage 26quater, betekend op 30/05/2022. Verzoeker heeft sinds tot drie keer toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten waar hij verbleef, in kader van zijn medewerkingsplicht.

Echter verkreeg hij pas zijn toewijzing aan een Dublin terugkeerplaats op 23/06/2022, nadat verzoeker reeds was overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem. (zie stuk 5)

Verzoeker kan aldus niet bestempeld worden als een significant risico op onderduiken, gelet op het feit dat hij steeds zijn adres aan de Dienst Vreemdelingenzaken ter kennis heeft gebracht.

Een louter bezwaar uiten om zich naar Spanje te begeven en het instellen van een verzoekschrift tot annulatie en schorsing kan evenwel onmogelijk beschouwd worden als een significant risico op onderduiken!

Kan het verzoeker dan verweten worden dat hij een bezwaar uitte tegen een overdracht naar Spanje en zijn rechten uitputte, gelet op de uiteenzetting hierboven?

Indien verzoeker een significant risico uitmaakte in de ogen van verwerende partij dan had hierover degelijk gemotiveerd dienen te worden.

Louter verwijzen naar een uiting van een bezwaar in afwachting van een hangend beroep kan onmogelijk de toets doorstaan van een administratieve beslissing die werd genomen, rekening houdend met het zorgvuldigheids- redelijkheid- en motiveringsbeginsel.”

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen

terugleiden en dat verzoeker geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek nu hij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de hem op 30 mei 2022 betekende bijlage 26^{quater} niet heeft nageleefd. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.2. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, de artikelen 3 en 28 van de Dublin III-verordening en artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

3.2.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van de Dublin III-verordening, stelt de Raad vast dat de grieven die verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelt identiek zijn aan deze die hij in zijn verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) heeft aangevoerd. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 274 949 van 1 juli 2022 dat een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van de Dublin III-verordening op het eerste gezicht niet wordt aangetoond en dat evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, wordt aangetoond. Ter zake kan dienstig worden verwezen naar de overwegingen in punt 3.2.2.2. in het arrest nr. 274 949 van 1 juli 2022 van de Raad.

3.2.2.2.2. Artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 4. (...)”

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig achtte om verzoeker zonder termijn voor vrijwillig vertrek naar de grens terug te leiden omdat verzoeker de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de hem op 30 mei 2022 betekende bijlage 26^{quater} niet heeft nageleefd.

Verzoeker merkt op dat hij niet akkoord gaat “met de verplichting om een verklaring tot medewerking te ondertekenen, zoals hem werd meegegeven bij de bestreden beslissing”, dat hij “het formulier” niet kon ondertekenen omdat hij niet akkoord gaat met een overdracht naar Spanje en op 3 juni 2022 een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van de bijlage 26^{quater} heeft ingediend, dat hij telkens zijn verblijfsadres heeft doorgegeven, dat hij nooit een uitnodiging van ICAM heeft verkregen en dat hij “dus

geenszins beschouwd (kan) worden als ondergedoken, noch dat hij zijn medewerking niet heeft getoond". Met dit betoog beperkt hij zich ertoe zijn gedrag en houding ten aanzien van de jegens hem genomen beslissing van 30 mei 2022 te vergoelijken, zonder evenwel de concrete vaststellingen dat (i) hij de hem in de onder punt 1.1. vermelde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) gegeven termijn van tien dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd, dat (ii) het door hem op 3 juni 2022 ingestelde beroep tegen voormelde beslissing geen schorsende werking heeft, en dat (iii) de omstandigheid dat de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd hem niet belet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze die al het mogelijke kan doen om zijn belangen waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen, te weerleggen of te ontcrachten. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker nergens in de bestreden beslissing wordt verweten te zijn ondergedoken, zodat zijn grief op dit punt feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.2.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker bij arrest nr. 274 949 van 1 juli 2022 van de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) heeft bekomen en dat er ingevolge artikel 39/85, § 3, van de Vreemdelingenwet vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen niet overgegaan kan worden tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel totdat de Raad zich heeft uitgesproken over de ingeleide vordering. Aldus heeft hij een rechtsmiddel (kunnen) laten gelden tegen de bijlage 26^{quater} dat van rechtswege schorsende werking heeft en waarbij hij een ernstig middel heeft kunnen aanvoeren.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.2.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 28 van de Dublin III-verordening, stelt de Raad vast dat het middelonderdeel in wezen gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Zoals hierboven reeds gesteld, is de Raad onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht in zoverre de vordering tegen deze beslissing gericht is.

3.2.2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, de artikelen 3 en 28 van de Dublin III-verordening en artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de terugleiding naar de grens met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat heeft besloten.

De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.2.5. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.2.6. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

D. DE BRUYN